

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania M. R.
od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji w Warszawie
o wysokość emerytury policyjnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 24
lipca 2024 r.,
na skutek skargi odwołującej się o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z dnia 22 grudnia 2021 r., sygn. akt III AUa 723/21,

**umarza postępowanie wywołane wniesieniem skargi o
stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 22 grudnia 2021 r., III AUa
723/21.**

UZASADNIENIE

Ubezpieczona M. R. wniosła do Sądu Najwyższego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 22 grudnia 2021 r., III AUa 723/21. W piśmie procesowym z dnia 16 lipca 2024 r. pełnomocnik skarżącej cofnął jednak tę skargę.

Z kolei pełnomocnik organu rentowego w piśmie procesowym z dnia 12 lipca 2024 r., powołując się na wydanie decyzji z dnia 9 lipca 2024 r. w całości

zaspokajającej żądanie skarżącej w przedmiocie przywrócenia emerytury policyjnej ustalonej w wysokości obowiązującej do dnia 30 września 2017 r. (z uwzględnieniem wszystkich przysługujących od tego dnia waloryzacji oraz ze stosownym wyrównaniem tego świadczenia), wniósł o umorzenie postępowania w sprawie i nieobciążanie organu rentowego kosztami postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹² k.p.c. w wypadkach nieuregulowanych przepisami działu dotyczącego postępowania w sprawach ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia do postępowania wywołanego wniesieniem tej skargi stosuje się odpowiednio przepisy o skardze kasacyjnej. Natomiast w myśl art. 398²¹ k.p.c., jeżeli nie ma szczególnych przepisów o postępowaniu przed Sądem Najwyższym, do postępowania tego stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji. Odpowiednie zastosowanie zarówno w postępowaniu kasacyjnym, jak i w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia zastosowanie znajduje więc między innymi art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c., zgodnie z którym w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne (tu: postępowanie wywołane wniesieniem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia) i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu.

Wypada też zaznaczyć, że cofnięcie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia stanowi czynność procesową, która nie podlega weryfikacji sądowej i prowadzi do umorzenia postępowania przed Sądem Najwyższym. Choć bowiem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych cofnięcie środków odwoławczych podlega ocenie z punktu widzenia przesłanek określonych w art. 469 k.p.c., a zatem nie może być skuteczne wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika (ubezpieczonego), to cofnięcie nadzwyczajnych środków zaskarżenia nie podlega takiej ocenie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 6 października 2021 r., I USK 486/21, LEX nr 3520343 z dnia 22 marca 2022 r., I PSK 11/22, LEX nr 3405597).

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na podstawie art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. i art. 424¹² k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

[SOP]

[a!]